

РЕШЕНИЕ

№ 2947

гр. София, 03.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 18.03.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Десислава Корнезова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Петкова

Полина Величкова

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **225** по описа за **2022** година докладвано от съдия Боряна Петкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 – чл.228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл.63, ал.1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на адв. Г. Н., като пълномощник на И. И. Р., ЕГН [ЕГН], срещу РЕШЕНИЕ №20203645/27.10.2021г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, Наказателно отделение, 100^{-ен} с-в по н.а.х. дело №2755/2021г.

Касаторът претендира за неправилност на обжалвания съдебен акт, като постановен при неправилно приложение на материалния закон и при допуснати съществени процесуални нарушения. Поддържа, че направеното отбелязване върху Наказателното постановление (НП), че същото е връчено не съответства на обективната истина и посочва аргументи в подкрепа на тезата си. Допълва, че в съставения Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) и в издаденото НП не е описано деянието от фактическа страна, не са посочени всички съставомерни признаци на нарушението, предмет на административно-наказателното обвинение. Изтъква, че Наредбата за реда и условията за пътуване с обществения и градски транспорт на територията на Столична община (НРУПОГТТСО, действала към монета на извършване на нарушението) е в противоречие с разпоредбата на чл.101 от Закона за автомобилните превози (ЗАвТП), което обуславя според него отмяна на НП. Моли съда да вземе предвид изтеклата погасителна давност за наказателното

преследване. Прави искане за отмяна на обжалваното съдебно Решение и вместо него, по същество на спора, да бъде отменено НП №316522/28.07.2017г. Претендира присъждане на разноски за две съдебни инстанции.

Ответникът - СТОЛИЧНА ОБЩИНА (СО), представлявана от кмета, редовно уведомен за образуваното касационно производство, не се представлява по делото и не изразява становище по жалбата.

Прокуратурата на РБългария, представлявана от прокурор К. от Софийска градска прокуратура (СПП), дава заключение за основателност на касационната жалба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, като взе предвид наведените касационни доводи, извърши проверка на обжалваното съдебно Решение, съобразно чл. 218, ал. 2 АПК и след като прецени събраните доказателства, приема от правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211 АПК и е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА, а разгледана по същество е ОСНОВАТЕЛНА.

С НП № 316522/28.07.2017 г., издадено от заместник – кмета на СО, на основание чл. 53 и чл. 13, буква „б“ ЗАНН, на И. И. Р. е наложено административно наказание „глоба“, в размер на 200 (двеста) лева за това, че на 30.06.2017г., в 10⁰⁹ часа е пътувал в [населено място] в автобус А 84 (инвент. №3631), констатирано след спирка: С. Тех парк, посока: М., район: Ц. шосе, без редовен превозен документ и отказва да закупи карта за еднократно пътуване, продавана от контролор по редовността на пътниците, с което е нарушил разпоредбата на чл. 18, т. 1, б. „а“, „б“ и „в“ и чл. 35, ал. 1 във вр. с чл. 34, ал. 3 НРУПОГТТСОТСО.

С процесния съдебен акт е ИЗМЕНЕНО НП №316522/28.07.2017г., като е намален размерът на наложеното административно наказание „глоба“, от 200 (двеста) лева на 50 (петдесет) лева.

За да постанови този правен резултат първостепенният съд е събрал относими писмени и гласни доказателства и въз основа на тях е приел следното: НП е издадено от компетентен административнонаказващ орган по смисъла на чл. 47, ал. 2 ЗАНН и въз основа на редовно съставен АУАН, който е бил предявен на упълномощен представител на нарушителя. При издаване на АУАН не са били допуснати съществени процесуални нарушения, които да компрометират отразените в него фактически констатации. Както в АУАН, така и в оспореното НП достатъчно ясно и недвусмислено е описано нарушението и обстоятелствата, при които е извършено. Въз основа на събраните доказателства първостепенният съд е приел, че касаторът И. Р. е извършил вмененото му нарушение на чл. 18, т. 1, б. „а“, „б“ и „в“ и чл. 35, ал. 1 във вр. с чл. 34, ал. 3 НРУПОГТТСОТСО, във връзка с което правилно е била ангажирана административнонаказателната му отговорност. Поради наличието на по-благоприятен закон, който следва да намери приложение поради нормата на чл.3, ал.2 ЗАНН, решаващият състав е изменил НП в частта на наложената глоба, която е намалена от 200 (двеста) на 50 (петдесет) лева.

Пред касационната инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл. 219, ал. 1 АПК, поради което и на основание чл. 220 АПК се приемат за доказани фактите, така, както са установени от СРС, 100^{ен} състав.

Настоящата съдебна инстанция намира, че така постановеното съдебно решение, както и измененото с него наказателно постановление следва да бъдат отменени, поради изтичане на предвидената в закона абсолютна давност.

Безспорно се установява от приложените по делото писмени доказателства, че на И. И. Р. е съставен АУАН № 0316522 за извършено от него нарушение на 30.06.2017 г., както и че за така установеното административно нарушение е издадено НП № 316522/28.07.2017 г. Въз основа на жалба на нарушителя е било образувано административно-наказателно производство по НАХД № 2755/2021 г. на СРС, 100 състав. Първостепенният съд се е произнесъл с решение от 27.10.2021г. по така образуваното административнонаказателно производство, като към този момент предвидената в закона абсолютна давност не е била изтекла.

Към датата на разглеждане на делото пред касационната инстанция и при постановяване на настоящото решение обаче, предвидената в закона абсолютна погасителна давност е изтекла. Поради горното настоящият съдебен състав намира, че не следва да разглежда първоинстанционното решение по съществото му, а следва да бъдат изложени аргументи само относно прилагането на института на абсолютната погасителна давност и аргументи относно изтичането ѝ пред настоящата инстанция.

Във връзка с давността ЗАНН регламентира конкретна уредба в два случая: по отношение на изпълнение на наказанието по влязъл в сила административно наказателен акт (чл.82 ЗАНН) и в разпоредбите на чл.34 ЗАНН що се отнасят до административно-наказателното производство в частта, която се развива пред административнонаказващия орган, с оглед осигуряването на бързина и невисящност на производство, което в много голяма степен засяга правната сфера на лицата. В разпоредбата на чл.34, ал.1 и ал.3 ЗАНН са предвидени сроковете, с изтичането на които не може вече да се образува административно – наказателно производство. Що се отнася до съдебната фаза на производството, спрямо нея, изрична уредба в ЗАНН не се съдържа, като по силата на препращащата норма на чл. 11 ЗАНН се прилагат разпоредбите за давността и абсолютната давност по НК. Член 11 ЗАНН, който препраща към НК по въпросите на вината, вменяемостта, обстоятелствата, изключващи отговорността, формите на съучастие, приготвянето и опита, доколкото в ЗАНН не е предвидено друго, препраща и към института на абсолютната давност. Изтичането на абсолютната давност е именно от кръга обстоятелства, изключващи отговорността, т.е. по отношение на тях, доколкото в ЗАНН не е предвидено друго, следва да се прилагат правилата на НК.

В глава IX от НК „Погасяване на наказателното преследване и на наложеното наказание”, чл. 79, ал. 1, т. 2, е предвидено, че наказателното преследване се изключва когато е изтекла предвидената в закона давност. Съобразно разпоредбата на чл. 80, ал. 1, т. 5 НК (в редакцията към датата на извършване на нарушението, изм. в ДВ. бр. 26/2010 г. в сила от 10.04.2010 г.) наказателното преследване се изключва по давност, когато то не е възбудено в продължение на три години за всички други наказания с изключение на тези дадени в предходните точки на същата алинея. В конкретния случай, административно наказателно производство е образувано. Разпоредбата на чл. 81 ал. 4 от НК предвижда обаче абсолютна давност, с изтичането на която, макар да е било образувано производство, отговорността се погасява. В тази разпоредба е посочено, че независимо от спирането или прекъсването на давността наказателното преследване се изключва, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока, предвиден в предходния член (чл. 80 ал. 1, а в настоящия случай т. 5 от този член от НК). В конкретния случай давността е била три години, а абсолютната давност (съобразно нормата на чл. 81 ал. 4 от НК) е четири години и половина от момента на извършване на нарушението по аналогия от чл. 80 ал. 3 от НК.

Настоящата касационна инстанция приема, че правилата за давността и абсолютната давност, предвидени в НК, следва да се прилагат и в административно наказателното производство и поради това, че давността и абсолютната давност, като основание за изключване на отговорността, е предвидено за много по – тежки противообществени прояви - престъпленията и няма логика за по леки такива – административните нарушения – да бъде изключена. Ако се приеме, че за административни нарушения давност не тече, би се получило така, че лице извършило по – лека простъпка – административно нарушение – да бъде поставено в по – тежко положение от лице извършило престъпление.

За това дали е изтекла абсолютната давност за преследване на престъпление или извършено административно нарушение съдът е длъжен да следи служебно. Процесното нарушение е извършено на 30.06.2017г. и е установено на същата дата, поради което и абсолютната давност за наказателно преследване е изтекла на 30.12.2021г. С оглед на това, решението на първоинстанционния съд следва да се отмени, като вместо него се постанови друго, с което да се отмени изцяло НП.

При този изход на спора и на основание чл. 63, ал. 3 ЗАНН (нова - ДВ, бр. 94/29.11.2019 г., в сила към приключване на устните състезания) на касатора се дължат разноски. Съдът намира обаче, че по делото е останал недоказан размерът на заплатеното от Р. адвокатско възнаграждение пред двете съдебни инстанции, поради което и разноските в тази част не следва да бъдат възлагани на ответника. Според задължителните указания в Тълкувателно решение № 6/06.11.2013 г. по тълк. дело № 6/2012 г. на Общото събрание на Гражданската и Търговската колегии на Върховния касационен съд (ОСГТК), съдебните разноски за адвокатско възнаграждение се присъждат тогава, когато страната го е заплатила и е доказала реалното му заплащане на процесуалния си представител, в зависимост от уговорения в договора за правна помощ и съдействие начин на плащане – в брой или по банков път. Заплащането се доказва или чрез вписване на направеното плащане в самия договор, който има характер на разписка, или с представяне на доказателства за извършен банков превод. По смисъла на Закона за счетоводството (ЗСч) договорът за правна помощ и съдействие е първичен счетоводен документ, съдържащ изискваните от закона реквизити. Съобразно чл. 6, ал. 1 ЗСч първичният счетоводен документ, адресиран до външен получател, съдържа най-малко следната информация: 1. наименование и номер на документа, съдържащ само арабски цифри; 2. дата на издаване; 3. наименование или име, адрес и единен идентификационен код от Търговския регистър или единен идентификационен код по Булстат или единен граждански номер или личен номер на чужденец на издателя и получателя; 4. предмет, натурално и стойностно изражение на стопанската операция. Според разпоредбата на ал. 5 на чл. 6 ЗСч документална обосновааност е налице, когато в първичния счетоводен документ липсва част от изискуемата информация по чл. 6, ал. 1 и ал.3 ЗСч, но за нея има документи, които я удостоверяват. Когато плащането не е с платежно нареждане, банково бордеро, по платежна сметка или не е отразено в утвърдения от Висшия адвокатски съвет образец на прономерован кочан, съдържащ наименование и номер на документа само на арабски цифри, а е вписано на лист, който няма индигирани копия (каквто е настоящият случай) и не съдържа реквизитите на първичен счетоводен документ, съгласно чл. 6, ал. 1 ЗСч за плащане в брой, последният документ представлява разписка за договореното между адвокат и клиент възнаграждение по сключения между тях договор за правна помощ и съдействие и

има своето значение само за тях като страни по този договор. Същият не може да обвърже съда, съответно другите страни в процеса, на които евентуално ще бъдат възложени разноските, в преценката им за законосъобразно и действително осъществено плащане. В случая по делото са представени Договор за правна защита и съдействие от 19.11.2021 г. и Договор за правна защита и съдействие от 11.02.2021 г., които не са от утвърдения от Висшия адвокатски съвет образец на прономерован кочан и не може да установи по отношение на ответника реалното плащане на разноските за адвокатско възнаграждение до приключване на устните състезания по делото.

Така мотивиран и на основание чл. 222, ал. 1 АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1 ЗАНН, Административен съд София - град, III^{-ти} касационен състав,

РЕШИ

ОТМЕНЯ РЕШЕНИЕ №20203645/27.10.2021г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, Наказателно отделение, 100^{-ен} с-в по н.а.х. дело №2755/2021г. и вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ОТМЕНЯ НАКАЗАТЕЛНО ПОСТАНОВЛЕНИЕ №316522/28.07.2017г., издадено от заместник – кмет на Столична община.

ПРЕКРАТЯВА административнонаказателното производство.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.